

HỒI 414

Ngạc Vận Tề Chí

Sa Thành Tự đi rồi, Khấu Trọng vào phòng xem lại thì Loan Loan đã sớm theo đường cửa sổ phía sau đi mất rồi.

Vậy rốt cuộc ai đã tráo thanh Tinh Trung Nguyệt của gã?

Người này nhất định là sinh lòng hoài nghi gã, do đó mới nhân lúc gã đi ra ngoài mới đến phòng lục soát, từ Tinh Trung Nguyệt phát hiện ra gã chính là Khấu Trọng. Vì không muốn cho người khác cũng khám phá ra điều này nên mới lặng lẽ thay mặt đổi đào, đánh tráo Tinh Trung Nguyệt, giúp gã tránh được sự hoài nghi của Mai Tuấn.

Gã rất bực bội, bởi đã tính trăm đường vẫn sơ sót một điểm, nhưng ngay từ đầu gã vốn không định giả mạo làm thần y, do tình thế mà phải đổi thân phận, vừa đến Trường An đã bận đến hoa cả mắt vì bệnh của Trương Tiệp dư, sau đó lại phải ứng phó với đủ loại người, nhất thời sơ ý đã để lộ sơ hở, giờ đây mới nếm phải trái đắng.

Tên 'địch nhân' này vì sao lại phải 'bảo vệ' cho gã chứ?

Không cần nói cũng biết hẳn nhất định hy vọng gã an lành tiến vào Bảo khố, ngoại trừ Loan Loan, Thạch Chi Hiền và Triệu Đức Ngôn cũng có khả năng rất lớn. Nghĩ đến đây, chân tay gã lạnh toát như nhúng phải băng.

Lúc này Thường Hà giữ lời hẹn cùng gã đến Tề Vương phủ.

Khấu Trọng giận mình không thể lập tức cảnh báo Tử Tử Lăng bỏ qua việc ám sát An Long, nhưng cũng biết rõ bây giờ chẳng có cách nào để tìm ra Tử Lăng cả.

Đột nhiên gã chợt nhận ra mình toàn ở thế hạ phong trong cuộc đấu với ba đại ma đầu của Ma môn, chỉ có điều lúc phát giác ra đã quá muộn rồi.

oOo

Buổi hoàng hôn đầu tiên của năm mới.

Thành Trường An cuối cùng cũng an tĩnh lại, trên đường thi thoảng mới vang lên tiếng pháo đi đùng, tuyết rơi mỗi lúc một lớn, khách bộ hành vắng hẳn.

Từ Tử Lăng kéo nón che tuyết sụp xuống mắt, thân vận áo choàng dày, kéo cổ áo lên che quá nửa khuôn mặt, chỉ để lộ cái mũi khoằm ra ngoài, như thế cũng đủ cho người tinh ý nhận ra gã chính là Bá Dao Nhạc Sơn.

Khi đã chắc chắn không bị bám đuôi, gã lập tức triển khai thân pháp chạy vùn vụt trong mấy con hẻm ngoằn ngoèo ngang dọc, nếu không chú ý thì người ngoài chỉ thấy gã chạy nhanh hơn người thường một chút, thực ra gã chỉ đặc biệt tăng tốc độ ở những chỗ ngoặt, lúc đó thì nhanh hơn người bình thường cả chục lần.

Chỉ sau một tuần trà, gã đã tới phường Vĩnh Dương phía tây nam thành, nơi này chủ yếu đặt toàn kho hàng, dân cư rất ít. Hàng ngày xe cộ người ngựa vận chuyển hàng hóa tấp nập, hôm nay không có ai làm việc nên rất hoang vắng.

An Long là thương nhân buôn rượu lớn nhất Ba Thục, địa bàn làm ăn chủ yếu ở phía tây nam, nhưng cũng có vài loại rượu đặc biệt cung ứng cho mấy đô thị lớn ở phía bắc, Trường An là một trong số đó.

An Long ẩn thân trong một kho rượu đặt ở trung tâm phường Vĩnh Dương, gồm bốn tòa kiến trúc lớn nhỏ có tường cao bao bọc. Lão biết rõ kẻ thù khắp nơi nên chọn chỗ này để ẩn nấp, địch nhân muốn tìm ra cũng chẳng dễ dàng gì, ngược lại muốn đánh hay trốn cũng đều hết sức tiện lợi.

Hoa tuyết phấp phới, khu kho hàng này lặng ngắt bóng người, may mà đa số các nhà kho đều tối om om, muốn che giấu hành tung cũng không phải khó.

Từ Tử Lăng nhờ tường rào yểm hộ tăng tốc chạy vùn vụt rồi phóng vọt lên, điểm chân vào đầu tường rồi lại tiếp tục tung mình sang đỉnh của một kho hàng khác đối diện với kho rượu.

Vu Ô Quyền từ sớm đã nằm phục trên nóc nhìn thấy gã đi tới, ra hiệu kêu gã nhảy qua gặp mặt.

Từ Tử Lăng nằm xuống bên cạnh, Vu Ô Quyền chỉ tay nói: "Nhìn thấy không? Phía bên trái kho hàng lơ mờ hắt ra ánh đèn, nửa canh giờ trước ta chính mắt nhìn thấy An Long đi vào, khẳng định đó là hắn ta. Lạ thật! Sao lại không thấy móng nào nhỉ?"

Từ Tử Lăng thầm nghĩ chẳng lẽ An Long đã tới số rồi chăng? Theo tác phong của hắn từ trước đến giờ, đi đâu cũng có mấy tên thủ hạ tiền hô hậu ủng đi theo.

Đương nhiên rất có thể là Vu Ô Quyền nói dối, nhưng khả năng này không cao, trừ phi lão không để ý gì đến Tà đế Xá lợi. Dầu vậy, lão cũng không đời nào hợp tác với tên mập họ An này để hại gã.

Lúc Vu Ô Quyền đề nghị đến đây giết An Long, gã hơi do dự, nhưng nghĩ lại chưa chắc hôm nay An Long đã đến nhà tắm, hơn nữa chốn này rất khó bị người nhìn thấy, có thể dễ dàng giả họa cho Chúc Ngọc Nghiên, do đó tiến hành ám sát ở chốn này là hết sức lý tưởng. Gã trầm giọng: "Có phải An Long từ ngoài đường quay về không?"

Vu Ô Quyền lắc đầu: "Hắn chỉ đi từ tòa nhà đến tòa nhà khác."

Từ Tử Lăng ngăn người: "Không hợp lý!"

Vu Ô Quyền là lão giang hồ, nghe vậy liền hỏi ngay: "Huynh muốn nói trong kho hàng có bí đạo, An Long từ sớm đã theo bí đạo đi rồi?"

Từ Tử Lăng đáp: "Rất có khả năng là vậy." Gã nhớ lại mật thất trong Thiên Dương cung ở Thành Đô, với tính cách của An Long, làm gì có chuyện không đề phòng Chúc Ngọc Nghiên hay Triệu Đức Ngôn ra tay.

Vu Ô Quyền cười âm hiểm: "Nếu có bí đạo lại càng lý tưởng. Như vậy cũng hợp tình hợp lý, trong Ma môn, Tà vương là người ghét ánh sáng hơn hết, nếu muốn tìm lão mập họ An, có bí đạo sẽ thuận lợi hơn nhiều."

Sau đó hạ giọng tiếp: "Ta định đi vào kho hàng xem xét, Nhạc lão ca xem chừng cho ta, nếu An Long vẫn còn đó, ta sẽ chọc cho hắn lên tiếng, Nhạc lão ca nghe ta phá lên cười thì lập tức tiến vào động thủ. Ha ha, An Long tính đến bề đầu cũng không ngờ ta có thể và dám đến giết hắn."

Nói xong hắn thè lưỡi ra liếm môi, bộ dạng hung ác coi việc giết người làm vui. Từ Tử Lăng hiện đang cùng hắn sánh vai tác chiến mà cũng không khỏi rợn gai ốc.

Từ Tử Lăng miễn cưỡng thu nhiếp tâm thần, gật đầu nói: "Chúng ta cùng vào!"

Hai người lướt xéo băng ngang qua con đường, đáp xuống trên bờ tường bên ngoài, rồi lại phóng vọt lên nhắm thẳng tới mái kho rượu, không hề phát ra một tiếng động nhỏ.

Vu Ô Quyền hai mắt lóe hung quang, quay sang Từ Tử Lăng làm hiệu rồi men theo mái ngói phóng đến cửa kho, sau đó nhảy xuống biến mất vào bên trong.

Từ Tử Lăng dán tai xuống mái ngói, để mặc hoa tuyết lạnh lẽo rơi trên mặt.

Bên trong kho hàng không có tiếng động, tựa như cả chuột bỏ cũng vì trời lạnh mà im ắng.

Một hồi lâu sau vẫn không có tiếng động gì.

Từ Tử Lăng cảm thấy có gì đó không ổn, Vu Ô Quyển khi nãy rõ ràng có nói là theo cửa lớn tiến vào, ít nhất phải nghe tiếng mở cửa mới đúng chứ.

Chỉ có tiếng hoa tuyết không ngừng rơi xuống mái ngói.

Gã kinh hãi ngồi thẳng lên, trong lòng trào dâng cảm giác bất tường hết sức mãnh liệt.

oOo

Khấu Trọng nhìn ra cửa xe, ngăn người ngắm cảnh vật bên đường đang lùi lại về phía sau trong màn tuyết mùa xuân dày đặc.

Thường Hà ngồi cạnh lấy làm lạ hỏi: "Mạc huynh sao lại giống như người đang có đầy tâm sự thế nhỉ?"

Khấu Trọng buột miệng: "Tiểu đệ muốn rời khỏi chỗ này."

Thường Hà la lên: "Cái gì?"

Khấu Trọng hồi tỉnh lại, nhanh trí cất tiếng than: "Con người tiểu đệ không quen mấy việc lễ nghi thù tiếp, mấy ngày nay chẳng những người mệt mỏi mà tâm cũng mệt."

Thường Hà tỏ ra thông cảm với gã: "Ta hiểu chứ. Thật ra mộng tưởng lớn nhất của ta bây giờ là có thể thống thống khoái khoái ngủ một giấc dài, thích dậy lúc nào thì dậy. Thôi vậy đi, ta sẽ đưa được vật của huynh đến Tề Vương phủ, huynh có thể về sớm để nghỉ ngơi cho khỏe."

Khấu Trọng như được hoàng ân đại xá, cảm ơn rồi rít: "Thường đại nhân đúng là bằng hữu tốt hiểu được nỗi khổ của tiểu đệ, cứ để tiểu đệ xuống xe ở chỗ này là được rồi."

oOo

Từ Tử Lăng nhảy từ trên tường xuống trước cửa lớn kho rượu, khoảng trống trước cửa đọng đầy hoa tuyết, không thấy nửa bóng dáng người, ngay cả một trong Tà đạo Bát đại cao thủ như Vu Ô Quyển cũng mất tăm mất tích.

Đầu tiên gã cho rằng Vu Ô Quyển hợp tác với An Long bày cạm bẫy hãm hại gã, nhưng sau đó gạt ngay suy nghĩ này. Khi nãy gã tập trung chú ý vào bên trong kho nhưng không hề nghe thấy tiếng động. Nếu Vu Ô Quyển bị ám toán, đột ngột té lăn ra đất, thanh âm rất nhỏ, thêm vào tiếng hoa tuyết rơi xuống cũng có thể làm cho gã sơ hở bỏ qua.

Nhưng nếu quả thật Vu Ô Quyển bị ám toán thì với năng lực ứng biến của hắn, làm sao lại không có thời gian kêu cứu chứ?

Ai lại lợi hại đến mức Vu Ô Quyển đến cầu cứu cũng không kịp kêu?

Trong đầu gã chợt xuất hiện nét mặt tuần tú có lúc tràn trề tình cảm, lúc lại lãnh khốc vô tình của Thạch Chi Hiền.

Gã đưa tay đẩy cửa.

Cánh cửa từ từ hé mở, ánh đèn âm ỉ trong kho hắt ra.

Gã cảnh giác tối đa, liếc nhìn bên trong, từ góc độ này nhìn vào thấy một góc của kho hàng chất toàn giỏ tre.

Gã lại đẩy hé cửa thêm một chút, hầu như toàn bộ nhà kho thu hết vào trong tầm mắt.

Tình cảnh đập vào mắt khiến người bình tĩnh như gã cũng vô cùng kinh hãi, toàn thân lạnh toát.

oOo

Khấu Trọng lơ đãng quay về sào huyệt bí mật, dù trong lòng cũng không biết về làm gì.

Từ Tử Lăng bây giờ chắc đã đi tiến hành đại kế ám sát An Long, Lôi Cửu Chỉ thì phụ trách bố trí cho Vân Soái gặp Lý Thế Dân, bản thân gã quay về sào huyệt cũng chỉ có một mình, sợ càng nghĩ vẩn vơ thì lại càng thấy bất an, thế nhưng cũng không muốn quay về Sa phủ rồi lại thù ra ở đó.

Trong tình cảnh hiện giờ, dù gã có là người thoảng đạt thế nào cũng không thể bắt chước như Thường Hà, bất kể mọi sự cứ nằm lăn ra ngủ một giấc cho thống khoái.

Vừa nhảy qua tường vào trong nhà, một cấm hộp đặt ngay ngắn trên bàn giữa sảnh lập tức thu hút sự chú ý của gã.

Gã giật thót mình, bước lên đến gần bên bàn.

Từ Tử Lăng vừa đi, sau đó một lúc gã và Lôi Cửu Chỉ cùng nhau rời khỏi, nếu không phải Từ Tử Lăng hay Lôi Cửu Chỉ đã quay về thì cái hộp gỗ tinh xảo đó xuất hiện thật không hợp lý chút nào.

Khấu Trọng cảm thấy tim đập thành thình, cảm giác bất an lan tràn khắp người mà không cách nào khống chế nổi.

Gã hít sâu một hơi, ráng sức trấn tĩnh rồi vươn tay ra mở nắp hộp.

Bên trong là một chiếc áo choàng được xếp ngay ngắn, phía trên đặt một tấm thiệp, viết rằng: "Mong Thiệu soái vui lòng nhận lấy, Triệu Đức Ngôn kính tặng." Nét bút hùng hồn hữu lực, chữ nào cũng khiến người ta kinh tâm động phách.

Gã hét lớn một tiếng, lấy áo choàng ra khỏi hộp, đó chính là chiếc áo mà Lôi Cửu Chỉ đã mặc khi ra ngoài.

oOo

Gần cửa kho rượu có đặt một chiếc bàn vuông vắn và ba cái ghế, trên bàn thấp một đĩa đèn dầu, ánh sáng ảm đạm chỉ đủ chiếu rọi một khoảng hữu hạn quanh bàn, những góc xa hơn vẫn chìm trong bóng tối.

Tình cảnh như thế vốn cũng rất quý dị, đáng sợ nhất là có một người ngồi trên ghế, quay lưng về phía cửa lớn.

Chỉ cần nhìn qua, Từ Tử Lăng lập tức nhận ra đó chính là Vu Ô Quyển vừa 'mất tích' khi nãy.

Tên cùng hung cực ác này không còn chút sinh khí nào, đầu gục xuống vai tả, hai tay buông thõng vô lực.

Từ Tử Lăng ngược lại trở nên bình tĩnh, trong lòng cảm thấy có lỗi! Cái chết của Vu Ô Quyển gã cũng phải chịu một phần trách nhiệm.

Gã đã tính sai một điểm.

Lần trước gã không tìm hiểu kỹ vì sao Kim Hoàn Chân lại xuất hiện trên thuyền của Dương Hư Ngạn, đúng là một sai sót cực lớn.

Gã bây giờ đã dám khẳng định chắc chắn Thạch Chi Hiền đã lấy được bí pháp cảm ứng Tà để Xá lợi từ trên người Kim Hoàn Chân. Trong thiên hạ hiện giờ, chỉ có Kim Hoàn Chân và tình nhân kiêm sư huynh của ả Chu Lão Thán là có đủ bản lĩnh hạ độc thủ giết chết Vu Ô Quyển mà thôi.

Kim Hoàn Chân đã nằm trong tay Dương Hư Ngạn, Chu Lão Thán sống chết chưa biết.

Chỉ cần Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đào được bảo tàng, dựa vào Ma công cái thể của Thạch Chi Hiền, thêm vào bản lĩnh độc đáo này, có thể nói Tà để Xá lợi là vật trong túi Tà vương.

Rất có thể Thạch Chi Hiền đã theo sát Vu Ô Quyển từ lúc hắn ta rời khỏi chỗ ở bí mật của Ma Soái Triệu Đức Ngôn đến khách sạn Đông Lai tìm Từ Tử Lăng. Thạch Chi Hiền phải nhẫn nại đến giờ mới ra tay tiêu diệt Vu Ô Quyển chính là vì có chút e ngại "Nhạc Sơn" mà gã đang đóng giả.

Thạch Chi Hiền lợi dụng lúc gã đang để hết tinh thần theo dõi bên trong kho hàng, dùng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai giết chết Vu Ô Quyển ở bên ngoài, sau đó nhân lúc gã phát hiện có chỗ không ổn, nhảy xuống quan sát trước cửa, bèn đưa thi thể Vu Ô Quyển theo một lối vào khác để vào trong kho. Thân thủ và tài trí như vậy đã vượt xa sự tưởng tượng của gã. Thạch Chi Hiền có phải vẫn còn ở trong kho hàng hay không?

Gã từ từ quay người lại.

Tà vương đang thông tay đứng cách gã hai trượng giữa trời mưa tuyết, bạch y trắng xóa như tuyết. Nếu cạo tóc khoát tăng bào, ai mà dám nói dáng điệu của y không giống như một vị thể ngoại cao tăng đắc đạo. Song mục Thạch Chi Hiền lấp lánh thần quang không sao dò xét nổi, chăm chăm quan sát từng động tác của gã, lắc đầu than nhẹ: "Thật không ngờ, thực không ngờ, đường đường Bá Đạo Nhạc Sơn lại hợp tác với một tên vô lại hạng bét như vậy. Xem ra khí số của ngươi đã tận rồi, không còn tư cách và hy vọng quyết chiến với Thiên Dao Tổng Khuyết nữa."

Từ Tử Lăng thâm than trọng bụng, đã đến lúc sinh tử quan đầu, gã có nên đóng giả Nhạc Sơn đến cùng hay không?

Nếu gã là Nhạc Sơn, đương nhiên là không chịu bỏ đi.

Nếu là Từ Tử Lăng, ngoại trừ cách hay nhất trong ba mươi sáu kế, còn có diệu kế gì mà ứng phó?

Trong giây phút đó, gã đã hạ quyết tâm, quyết ý tử chiến. Gã không phải muốn sinh cường, biết mình không thể thắng được Áo Ma thân pháp của Thạch Chi Hiền, nếu bỏ chạy ắt chuốc lấy thất bại nhanh chóng hơn.

Bèn ngẩng đầu cười sằng sặc: “Nhạc Sơn ta chỉ còn một cái mạng già này, người có bản lãnh cứ tới lấy đi.”

Bóng người lập tức loáng lên, Thạch Chi Hiền đã lướt tới bên trái gã, cúi cùi chỏ huých vào.

oOo

Nếu có thể quay lại từ đầu, Khấu Trọng tuyệt không dám bỏ qua Triệu Đức Ngôn.

Sau khi đến Trường An đã xảy ra quá nhiều chuyện, mỗi giây mỗi phút gã đều phải ứng phó với một vấn đề mới.

Gã chưa chính diện giao thủ với Triệu Đức Ngôn chính vì lão chưa hề lộ ra bản lĩnh kinh người gì, hành sự lại cẩn mật phi thường, do đó gã chẳng những không chú ý mà còn có chút khinh thường.

Bất quá chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút, Đông Đột Quyết lớn mạnh như vậy, Hiệt Lợi là tay hùng tài vĩ lược, tâm địa độc ác, thế mà vẫn trọng dụng một người Hán như lão, phong làm Quốc sư, thử hỏi Triệu Đức Ngôn sao có thể là hạng lục lục thường tài?

Bỏ qua chuyện đó, riêng việc Triệu Đức Ngôn chỉ xếp sau Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiền trong Tà đạo Bát đại cao thủ, cũng đã biết được thực lực thế nào.

Người tráo đổi Tinh Trung Nguyệt rất có khả năng là lão, đó cũng là cảnh cáo thứ nhất đối với gã, chỉ tiếc gã hiểu lầm do Loan Loan bày trò nên đã bỏ qua.

Triệu Đức Ngôn này từ đầu đã nhìn ra thân phận thực sự của gã, do đó dùng tình chế động, giương mắt cú vọ quan sát để tìm sơ hở và nhược điểm của bọn gã.

Cuối cùng lão cũng thành công.

Với tính cách của gã và Từ Tử Lăng, dù có hy sinh gì đi nữa cũng phải đổi lấy tính mệnh của Lôi Cửu Chỉ.

Vì sao lại đợi đúng lúc này để bắt Lôi Cửu Chỉ?

Rất có thể là có quan hệ đến việc Mạc Vi viết thư cáo biệt, khiến bọn chúng nghĩ rằng bọn gã đã sắp tiến vào Bảo khố. Do đó Triệu Đức Ngôn phải ra tay trước để không chế nhược điểm của hai gã.

Triệu Đức Ngôn giấu Lôi Cửu Chỉ ở đâu?

Sau cơn kích động, Khấu Trọng từ từ bình tĩnh lại, suy nghĩ cách bỏ cứu và phản kích lại, thậm chí nếu mình dứt khoát không đi đến Tề Vương phủ ngay từ đầu, may ra phát hiện chuyện này sớm hơn, không chừng có thể chuyển bại thành thắng.

Bằng vào sự giảo hoạt của Triệu Đức Ngôn, nhất định sẽ không giấu Lôi Cửu Chỉ trong Ngoại Tần quán, cho dù nơi đó có trọng binh phòng thủ ngày đêm cũng chưa đủ sức ngăn cản gã và Từ Tử Lăng.

Gã nhớ lại tình cảnh lúc Hương Ngọc Sơn rời khỏi Ngoại Tần quán, trong lòng máy động, thậm chí Triệu Đức Ngôn nếu không được Hương Ngọc Sơn giúp đỡ, tuyệt không thể nào nghĩ ra cách dựa vào thanh bội đao để khẳng định thân phận thật của gã.

Nghĩ đến đây, gã liền đứng bật dậy.

Gã phải lập tức đi tìm Lý Tịnh, y chính là hy vọng duy nhất có thể nhanh chóng cứu lại Lôi Cửu Chỉ.

Nếu không lần này đến Trường An hoàn toàn thảm bại.

- o O o -